

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 958/2019
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Ракић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9729/18 од 20.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9729/18 од 20.12.2018. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9729/18 од 20.12.2018 године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10356/2017 од 19.09.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда, а ставом другим изреке одбијен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име неисплаћених инвалиднина за период од 01.06.2014. године до 20.04.2018. године новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од датума означених у изреци (20. у месецу, за претходни месец) па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9729/18 од 20.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 10356/17 од 19.09.2018. године у ставу првом, другом и делимично у ставу трећем изреке (за главни дуг са каматом на начин утврђен изреком), док је у преосталом делу става трећег изреке првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу, на износ неплаћених инвалиднина у периоду од 01.06.2014. године до 20.04.2018. године, законску затезну камату почев од 20. дана у месецу за

претходни месец па до доспелости сваког појединачног износа, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, јер нема потребе за уједначавањем судске праксе, а ни разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Не постоји ни потреба за новим тумачењем права у погледу примене члана 279. став 3. Закона о облигационим односима, с обзиром да побијаном пресудом туженој није наложена исплата инвалиднине, као новчано давање које повремено доспева, већ је наложена обавеза на накнаду штете у висини неисплаћене инвалиднине утврђене у време доспећа, у смислу члана 186. Закона о облигационим односима, на које износе тужилац има право на затезну камату од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, сходно члану 277. став 1. наведеног закона.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 07.07.2017. године, а вредност предмета овог спора и вредност побијаног дела износи 703.388,12 динара, што представља вредност главног захтева тужиоца одређеног у поднеску 13.06.2018. године и одређеног у уводу првостепене пресуде.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, меродавна за оцену дозвољености ревизије у смислу цитираног члана 403. став 3. ЗПП, износи 703.388,12 динара и очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра

по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић